

ger om dette Punct, men at man blev enig om i Forretningsordenen at indføre Bestemmelser saaledes, at kun naar et Medlem forlangte det, skulde en formelig Afstemning finde Sted. Der var her en Nødvendighed for at give en Fortolkning af Grundloven; man maatte erklære sig for, om noget slikt udtrykkeligt Samtykke skulde gives, eller det ikke skulde fordres; en Afgjørelse maatte finde Sted, og en saadan Afgjørelse er ogsaa fastsat i Thingets Forretningsorden. Jeg har anført dette for nærmere at udvikle, hvori det Uforstaaelige i den ærede Ministers Uttringer for mig laae; thi jeg betvivler ikke, at det er en ganske anden Indvending, den ærede Minister har imod den citerede Passus af Lovforslagets § 9, men det var denne Indvending, jeg idetmindste ikke kan fatte.

Blume: Jeg skal blot tillade mig at sige nogle ganske faa Ord, efterat der allerede er talt Afskilligt om det foreliggende Lovudkast. Jeg skal først i Almindelighed bemærke, at jeg havde helst seet, at det slet ikke var fremkommet, og det fornemmelig af tvende Grunde. Den første og fornemste Grund er den, at jeg i det Hele taget ikke anseer det for nyttigt og hensigtsmæssigt, at Lovgivningsmagten gjøres i nogen betydelig Grad gjældende eller sættes i nogen betydelig Virksomhed for at fremme de kirkelige Anliggender. Jeg troer ikke, at Kirken egentlig kan have nogen Nytte af, at Statsmagten tager den under sin Varetægt og Beskyttelse, og derfor kan jeg heller ikke have særdeles Venlighed for eller Kjærlighed til den Helligdagsanordning, der er udkommen i Mæret 1845; men denne Anordning af 1845 har en Fordeel, som den efterhaanden har faaet, at den nemlig er bleven ældre, og ved at være bleven ældre, er den ligesom traadt mere tilbage; den træder ikke mere saa klar og tydelig frem i Livet og kan derfor heller ikke udøve den Indflydelse, der maaskee fra Begyndelsen af var tilstøttet med den, men som jeg, som sagt, ikke anseer for gavnlig og gunstig. Nu mener jeg, at, naar man havde ladet Forordningen af 1845 efterhaanden glide tilbage,

saaledes at man ikke lagde Mærke til den, vilde der ved ingen Skade være skeet; men, idet der nu er fremkommet et nyt Lovudkast, kan det let, idetmindste naar det ikke bliver til Lov, give Anledning til, at den ældre Forordning træder paany frem og bliver mere levende, og det ønsker jeg slet ikke, at den skulde blive. Den anden Grund, hvorfor jeg ønskede, at dette Lovforslag ikke var fremkommen, er, at den ligesom giver sig Mine af fornemmelig at ville værge om Arbejderne imod de kristelige Indretninger og kirkelige Sager og ligesom tage dem under Beskyttelse imod Kirkens Dvergreb. Det kan gjerne være, at det ikke er Meningen, men det seer ud, som om Arbejderne, de Fattige, trængte til at tages i Beskyttelse og Forsvar mod Kirkens Dvergreb, og dette mener jeg at være urigtigt, det er en Anskuelse, som jeg ikke ønskede skulde have nogen Udtalelse. Jeg troer ikke, at Noget, og i Særdeleshed ikke de Fattige, Arbejderne, behøve at tages i Beskyttelse mod Kirkens Dvergreb; jeg mener rigtignok, at Arbejderne idetmindste i samme Grad trængte til at slutte sig til Kirken og dens Anliggender og Helligdomme, trængte dertil i samme Grad og maaskee i en vis Maade i en endnu højere Grad end Andre. Det skulde altsaa ikke insinueres dem, at de ligesom skulle staae paa Post, staae i et fjendtligt Forhold til de kirkelige Sager. Saaledes kan dette Forslag ikke i nogen særdeles Grad tiltale mig, men imidlertid skulde jeg dog ønske, at Forslaget kommer til videre Behandling. Det kan have sine Fordele fremfor den ældre Forordning, og da det, som sagt, nu engang er kommet frem, anseer jeg det ikke for usseligt, at det skulde vises tilbage. Noget særdeles Kjærlighed for det kan jeg ikke have; men skal det komme frem og blive til Lov, maa jeg ønske, at det faaer en saa fuldstændig og nøiagtig Form, som det er istand til at modtage, og saaledes anbefaler jeg det for mit Bedkommende til at behandles videre her i Thinget. Hertil skal jeg indskrænke mig for Diebliffet.